

Arrest

nr. 105 862 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaarde bij uw asielaanvraag als volgt. U zou afkomstig zijn van de regio 'al Qaim' in de provincie 'al Anbar' in Centraal-Irak. U zou geen politieke activiteiten hebben ontplooid in Irak. Sinds 2000 zou u regelmatig naar Syrië zijn gereisd voor uw handel in schapen.

Omstreeks 2003, voor de val van het Baathregime in april 2003, zou u naar Noorwegen zijn gereisd waar u asiel aanvraagde. U zou Irak toen verlaten hebben omdat u familiale problemen zou hebben gehad met uw vader. In de zomer van 2004 zou u naar Irak zijn teruggekeerd. Uw vader zou ten tijde van het Baathregime de functie van 'Amin al Farah al Hezb' hebben bekleed in de regio 'al Qaim'. Hij zou dankzij zijn positie als hogere Baathist stukken grond hebben opgekocht. Na de val van het Baathregime zouden leden van de stam 'al Mashada' een stuk grond van uw vader hebben opgeëist. Hij

zou zijn beschuldigd met de steun van het Baathregime zich deze grond te hebben toegeëigend van de stam 'al Mashada'. Deze grondtwist zou zijn geëscaleerd tot een stammenconflict tussen uw stam en de stam 'al Mashada'. In 2004 zouden uw neven vanwege deze grondtwist drie leden van de stam 'al Mashada' hebben vermoord. Uw vader zou hierna tot verzoening zijn gekomen met deze stam door de opgeëiste grond over te dragen. Echter, na het overlijden van uw vader in 2005 zou u alsnog door de stam 'al Mashada' zijn beschuldigd van de moorden op de drie leden van deze stam. Uit vrees door deze stam vermoord te worden, zou u in maart 2007 Irak een tweede keer hebben verlaten op clandestiene wijze. U zou via Syrië en Turkije illegaal naar België zijn afgereisd waar u op 9/07/2007 asiel aanvraagde.

U verklaarde bij terugkeer naar Irak vervolging te vrezen door leden van de stam 'al Mashada' en gedwongen rekrutering bij het Amerikaans leger of de 'Mujahidin' (islamitische verzetsstrijders) vanwege de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in de provincie Anbar in Centraal-Irak.

Het Commissariaat-generaal nam op 23/01/2008 een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25/06/2009 werd u omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden waarvan negen maanden met uitstel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 23/01/2008 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 25/06/2009. Dit vonnis toont aan dat u omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs tot een gevangenisstraf van achttien maanden waarvan negen maanden met uitstel werd veroordeeld.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier een inbreuk op de wetgeving inzake drugs betreft, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees als zou u bij een terugkeer door de autoriteiten van uw land worden geviséerd door de mensen van "Al Mashada". Het Commissariaat-generaal wees in de beslissing van 23/01/2008 onder meer op het feit dat u eerder al de Noorse en de Zweedse asielinstanties trachtte te misleiden, op de vaststelling dat uw verklaringen op diverse punten tegenstrijdig waren en op de vaststelling dat aan het beweerde Baathprofiel van uw vader geen geloof kan worden gehecht.

De bedrieglijkheid van uw asielrelaas blijkt overigens nogmaals tijdens het gehoor van 01/02/2013. U stelt deze keer dat u in 2000 naar Libië vertrok en dat u daar enkele jaren in de bouw werkte. Vervolgens zou u via Turkije naar Noorwegen zijn gereisd. Tijdens het gehoor van 10/12/2007 stelde u daarentegen dat u in de periode 2000-2003 vanuit Irak schapen smokkelde naar Syrië. Verder kan u zich blijkbaar ook niet herinneren wat er in de periode 2004-2007, toen u naar Irak zou zijn teruggekeerd, gebeurd is. U beweert nu dat er een conflict was binnen uw stam (Al Ani) en dat u problemen had met uw neven (CGVS, p.3). U voegt er aan toe dat dit conflict slachtoffers eiste maar u zegt dat u zich geen namen van slachtoffers kan herinneren (CGVS, p.4). Echter, tijdens het gehoor van 10/12/2007 had u het helemaal niet over een conflict binnen uw eigen stam (en met uw neven) maar over een twist met een andere stam (Al-Mashada). U verklaarde dat uw neven drie mensen van de Al-Mashada stam doodden (u noemde de drie namen) en u zei dat u uit vrees voor wraakacties Irak verliet. Dat u dit heden allemaal vergeten lijkt (pas na confrontatie kan u zich een en ander herinneren), kan u niet wijten aan het feit dat het allemaal al lang geleden is (CGVS, p.4). Nogmaals blijkt dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Verder beweert u dat u bij een mogelijke terugkeer problemen met uw familie vreest omwille van een erfeniskwestie. Hoewel het Commissariaat-generaal u herhaaldelijk vraagt deze erfeniskwestie uit de doeken te doen, gaat u hier niet op in (CGVS, p.5). Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u bij uw terugkeer naar Irak (2004-2007) familiale problemen kende.

Dat u bij een terugkeer naar Irak het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook niet aannemelijk.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde uit Centraal-Irak/al Anbar afkomstig te zijn, reden waarom u in 2008 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Anbar wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en ook in de provincie Anbar merkelijk verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Anbar. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Anbar leven, verminderd.

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. In de eerste helft van 2012 werd de provincie Anbar slechts af en toe geconfronteerd met een grotere aanslag. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Irak- Anbar" dd. 20 september 2012).

In Anbar is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Anbar subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Anbar is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Anbar dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Anbar aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Anbar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Anbar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Dat u bij een terugkeer naar Irak omwille van de algemene veiligheidssituatie het slachtoffer van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is gezien de huidige situatie in Centraal Irak/al Anbar niet aannemelijk.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat het artikel 3 van het EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Irak niet in de weg staat.

Uw identiteitsbewijs en geboorteakte bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 48/2 tot en met 48/5, 49/2, 55/4, 57/6, eerste lid, 6° en 62 van voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat een vonnis enkel, omwille van privacy-redenen, naar een derde kan worden gestuurd indien die derde toestemming heeft gekregen van de Procureur des Konings om dit op te vragen. Nergens uit het dossier blijkt dat verweerder deze toestemming heeft gekregen. Doordat de correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het vonnis van 25 juni 2009 rechtstreeks naar verweerder heeft opgestuurd, is overduidelijk het fundamentele recht op privéleven van artikel 8 EVRM geschonden. Het vonnis is een onrechtmatig verkregen bewijs.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad met betrekking tot artikel 55/4, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker in een tweede middelonderdeel dat de motivering van verweerder dat het *in casu* om een “ernstig misdrijf” gaat, bijzonder kort is voor een beslissing die voor verzoeker zware gevolgen heeft. Verzoeker stelt dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen zelf bijzonder kort gemotiveerd is en enkel vermeldt dat handel in verdovende middelen ‘laakbaar’ is en zich niet uitspreekt over de ernst van het misdrijf. Verzoeker citeert zijn verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS en voert aan dat hij overtuigd werd om toe te geven dat de drugs van hem waren omdat hij dan een minder zware straf zou krijgen. Het is echter onduidelijk of die drugs al dan niet van hem waren en of hij het misdrijf al dan niet pleegde. Verweerder had hiermee rekening moeten houden.

Verder wijst verzoeker erop dat hij in september 2012 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart van onbepaalde duur. Verweerder werd hiervan op de hoogte gebracht tijdens het gehoor. Ondanks artikel 49/2 van de vreemdelingenwet ging verweerder over tot intrekking van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6, waarop verweerder zich baseert, en artikel 49/2 van de vreemdelingenwet zijn ‘gelinkt’ aan elkaar. Verweerder beschikte dan ook niet over een rechtsbasis om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken aangezien verzoeker reeds een onbepaald verblijfsrecht genoot en artikel 49/2 expliciet vermeldt dat enkel gedurende het verblijf van beperkte duur aan de commissaris-generaal gevraagd kan worden om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken overeenkomstig artikel 57/6, 6°. De feiten en de veroordeling dateren trouwens van 2009. Vier jaar na de feiten overgaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl verzoeker net in het bezit is gesteld van een definitief verblijfsrecht, kan bezwaarlijk redelijk worden genoemd.

Voorts meent verzoeker in een derde middelonderdeel dat de bewoordingen van artikel 57/6 (“*ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn*”) van de Belgische vreemdelingenwet minder ver reiken dan het gestelde in artikel 19, lid 3, a) van de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG (de zinsnede ‘uitgesloten is’ is niet opgenomen in de Belgische wet) en impliceren dat de status van subsidiaire bescherming enkel kan worden ingetrokken wanneer achteraf blijkt dat de vreemdeling in kwestie eigenlijk van deze status “uitgesloten had moeten” zijn. De beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan enkel worden ingetrokken wanneer achteraf blijkt dat deze status onterecht werd toegekend. Verzoeker verwijst eveneens naar de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zijn verblijfskaart die werd afgeleverd op 20 september 2012 en geldig is tot 20 september 2017 (stuk 2), de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (stuk 3), het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 25 juni 2009 (stuk 4), de enveloppe van het vonnis verstuurd door de correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (stuk 5) en een e-mail van het CGVS met het vonnis in bijlage (stuk 6).

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder inzake het vonnis van 25 juni 2009 een onrechtmatig verkregen bewijs hanteert, verwijst verweerder terecht naar artikel 57/7 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/7 luidt als volgt:

“Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen.

Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen.”

Het afschrift van het vonnis vermeldt: *“Bestemd om te dienen als bestuurlijke inlichting”* (administratief dossier, stuk 4, keerzijde laatste pagina afschrift vonnis). Artikel 57/7, tweede lid bevat geen procedurevoorschriften omtrent de wijze waarop verweerder *“bescheiden en inlichtingen”* kan doen overleggen. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal via de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op rechtmatige wijze het afschrift van het vonnis verkregen waaruit blijkt dat verzoeker op 25 juni 2009 veroordeeld werd. Het bekomen van een afschrift van een vonnis dat dient als bestuurlijke inlichting kan niet aanzien worden als een schending van artikel 8 EVRM.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.2.4.1. De bestreden beslissing oordeelt terecht dat het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van achttien maanden, waarvan negen maanden effectief, een *“ernstig misdrijf”* is zoals voorzien in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Het betrof *in casu* drugshandel waaromtrent de correctionele rechtbank in het gewezen vonnis stelde: *“Handel in verdovende middelen is bijzonder laakbaar, vormt een gevaar voor de volksgezondheid en is oorzaak van druggerelateerde overlast en randcriminaliteit.”*

Verzoekers verweer dat het ondanks het vonnis onduidelijk is of die drugs al dan niet van hem waren en *“of hij het misdrijf al dan niet pleegde”* kan bezwaarlijk worden aangenomen aangezien zelfs geen hoger beroep werd ingesteld zodat het vonnis gezag van gewijsde heeft en de tenlastegelegde feiten derhalve bewezen zijn.

2.2.4.2. De vaststelling dat verzoeker op 20 september 2012 in het bezit werd gesteld van een verblijfkaart doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen om op basis van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Voormeld artikel voorziet immers geen periode binnen dewelke de Commissaris-generaal een vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken; derhalve dient aangenomen te worden dat de commissaris-generaal, die krachtens artikel 57/2 geheel onafhankelijk is bij het nemen van zijn beslissingen en het uitbrengen van zijn adviezen, dit zonder tijdsbeperking kan doen.

Te dezen kan tevens worden opgemerkt dat de subsidiaire beschermingsstatus een autonome rechtsfiguur is krachtens dewelke, omwille van feiten in het land van herkomst, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, bescherming wordt geboden tegen een reëel risico op ernstige schade. De beoordeling van deze feiten, met inbegrip van de redenen van uitsluiting van deze bescherming zoals bepaald in artikel 55/4, behoort krachtens artikel 57/6 tot de bevoegdheid van de commissaris-

generaal en is aldus te onderscheiden van de beoordeling van (de toekenning of het teloorgaan van) verblijfsrechten. Het is slechts ingevolge de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat verblijfsrechten kunnen ontstaan (cf. artikel 49/2 van de vreemdelingenwet).

2.2.4.3. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

2.2.5.1. Inzake de bepalingen van Richtlijn 2004/83EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (verder: kwalificatierichtlijn) dient erop gewezen te worden dat krachtens artikel 3 van de kwalificatierichtlijn *“De lidstaten (...) ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen (kunnen) vaststellen of handhaven indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn.”* (eigen onderlijning).

Derhalve dient te worden nagegaan of en in welke mate de Belgische nationale wetgever gunstiger normen kan aannemen met betrekking tot het intrekken, beëindigen of weigeren tot verlenging van het aan een vreemdeling toegekende subsidiair statuut, zoals voorzien in artikel 19 van de kwalificatierichtlijn, omwille van de uitsluitingsgronden voorzien in artikel 17 van de kwalificatierichtlijn.

2.2.5.2. Overeenkomstig artikel 2, e) van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder:

“e) ‘persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt’: een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.” (eigen onderlijning).

2.2.5.3. Artikel 17 (uitsluiting) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot op anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.” (eigen onderlijning).

2.2.5.4. Uit de samenlezing van de artikelen 2, e) en 17 van de kwalificatierichtlijn kan worden afgeleid dat lid 1 en 2 van artikel 17 imperatief zijn terwijl dit niet het geval is voor het derde lid van artikel 17. Dit onderscheid kan ook afgeleid worden uit de woordkeuze van het derde lid, namelijk *“de lidstaten mogen (...)”* (eigen onderlijning).

2.2.5.5. Artikel 19 (intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“1. Met betrekking tot na de inwerkingtreding van deze richtlijn ingediende verzoeken om internationale bescherming, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasirechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde

land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

3. De lidstaten trekken de subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire-beschermingsstatus." (eigen onderlijning).

2.2.5.6. Uit de samenlezing van de artikelen 2, sub e), 17 en 19 van de kwalificatierichtlijn blijkt eveneens dat artikel 17, leden 1 en 2 waarnaar artikel 19, lid 3 verwijst, imperatief is, zodat derhalve geen gunstigere norm overeenkomstig artikel 3 van de kwalificatierichtlijn kan worden toegestaan. Ook hier blijkt dit uit de woordkeuze van artikel 19, lid 2 "de lidstaten kunnen (...)" (eigen onderlijning). Het tweede lid van artikel 19 verwijst naar het derde onderdeel van artikel 17 waarvan kan worden afgeweken. De Raad is derhalve van oordeel dat in het geval van de toepassing van artikel 17, § 1 en § 2 en artikel 19, § 3, a) en b) geen gunstigere normen kunnen worden vastgesteld bij de omzetting naar Belgisch recht.

2.2.5.7. In de Memorie van Toelichting wordt ook nergens aangegeven dat met betrekking tot artikel 19, lid 3, a) en de verwijzing naar artikel 17, leden 1 en 2 enig voorbehoud zou zijn gemaakt bij de omzetting naar Belgisch recht, in tegenstelling tot de expliciete vermelding dat geen gebruik wordt gemaakt van de optionele mogelijkheid tot uitsluiting voorzien in artikel 19, lid 2 van de kwalificatierichtlijn. Voor de toepassing van artikel 17 van de kwalificatierichtlijn dient er nog op gewezen te worden dat in de Memorie van Toelichting (artikel 54) ook uitdrukkelijk wordt gesteld dat de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 17, lid 1, d) van de kwalificatierichtlijn hier niet wordt overgenomen omdat in het Belgisch rechtstelsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de openbare orde of de nationale veiligheid. Zulks is immers een bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken. De Raad is derhalve van oordeel dat indien de wetgever desalniettemin wilde afwijken van de kwalificatierichtlijn hij dit uitdrukkelijk zou hebben gesteld, hetgeen niet kan afgeleid worden uit de toelichtingen bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn naar Belgisch recht.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig, niet-politiek misdrijf volgens artikel 12, lid 2, b) van de kwalificatierichtlijn, en dit conform het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, slechts toepassing vindt wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de onderdaan van een derde land of staatloze een ernstig, niet-politiek misdrijf gepleegd heeft "buiten het land van toevlucht" en "voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen voor de afgifte van een verblijfsvergunning op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus".

In het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een "ernstig misdrijf" wordt in de kwalificatierichtlijn daarentegen op geen enkele manier enige plaats en tijdsaanduiding gegeven: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (...)" (eigen onderlijning).

Uit de kwalificatierichtlijn blijkt duidelijk dat er inzake de intrekkingsgronden een onderscheid is tussen de verschillende beschermingsstatussen en uit niets blijkt dat de Belgische wetgever dit onderscheid op een andere wijze heeft geïmplementeerd, vermits in de tekst van de wet noch in de Memorie van Toelichting een plaats- of tijdsbepaling werd voorzien.

2.2.5.8. Derhalve is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een "ernstig misdrijf heeft gepleegd" zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5.9. Het derde middelonderdeel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. J. BIEBAUT,
dhr. W. MULS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS